

«Μνήμη Ὁαύνης» – 1924-2004 :

Ἡ ὀγαονκοστὴ ἐπέτειος
τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας

Εἶναι οἱ ὄροι «Χριστιανὸς» καὶ «Ὁρθόδοξος» ἀκριβεῖς εἰς τοὺς χρόνους μας;*

Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ΑΒΕΡΚΙΟΥ († 1976)
Συρακουσῶν καὶ Ἁγίας Τριάδος
τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Διασπορᾶς

Ο Ἀρχιεπίσκοπος Ἀβέρκιος, κατὰ κόσμον Ἀλέξανδρος Παύλοβιτς Τάουσεφ, ἐγεννήθη τὴν 19.10.1906 εἰς τὴν πόλιν τοῦ Καζάν τῆς Ρωσίας ἀπὸ εὐγενῆ καὶ ἀξιόλογον οἰκογένειαν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο ἐπίσημος κυβερνητικὸς ὑπάλληλος.

Ἐγκατέλειψαν οἰκογενιακῶς τὴν Ρωσίαν τὸ 1920 καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν πόλιν Βάρναν τῆς Βουλγαρίας. Ἐκεῖ ἀποπεράτωσε τὸ Γυμνάσιον. Ἡ συνάντησις καὶ πνευματικὴ του συνδεσις μὲ τὸν ἐξαιρετικὸν καὶ ἀσκητικὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θεοφάνην τῆς Πολτάβα († 1940, ἐπίσης Ρῶσον πρόσφυγα, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβίαν), τὸ 1925, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπόφασίν του νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν.

Τῇ προτροπῇ τοῦ Γέροντός του, Ἀρχιεπισκόπου Θεοφάνους, ὁ ὁποῖος σημειωτέον ἦτο ἐπιφανὴς διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετρούπολεως, ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σόφιας, ἀποφοιτήσας ὡς ἀριστοῦχος τὸ 1930.

Πληροφορούμενος τὰς δυσκολίας ποὺ ἀντιμετώπιζαν οἱ Ὁρθόδοξοι εἰς τὴν Καρπαθο-Ρωσίαν (περιοχὴν Τσεχοσλοβακίας), ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῆ ἐκεῖ, βοηθῶν αὐτοὺς νὰ παρα-

+ Αρχιεπισκοπὸς Ἀβερκίου

μείνουν πιστοὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ ἀντιμετωπίζων τὴν παπικὴν προπαγάνδα.

Εἰς Καρπαθο-Ρωσίαν ἐκάρη Μοναχὸς τὴν 17.5.1931, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Νικολάου τοῦ χωρίου Ἰζα καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἀβέρκιος. Τὴν ἐπομένην ἐχειροτονήθη Διάκονος. Κατὰ τὴν Ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἐχειροτονήθη Ἱερομόναχος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ντέβιτου, Τσέρλενεβ.

Μετεφέρθη εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, διὰ νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὰς Ἑνορίας Νάνκοβ καὶ Μπορνάβα, ἐνῶ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους ἐτοποθετήθη εἰς τὴν Ἑνορίαν τοῦ Οὐζγκορόντ. Τὸ 1938 μετεφέρθη εἰς τὴν Ἑνορίαν τοῦ Μουκάτσεβ.

Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Καρ-

παθο-Ρωσίας ἀπὸ τοὺς Μαγυάρους, μετέβη εἰς Βελιγράδιον τὸ 1940, ὅπου καὶ εἰργάσθη πολὺ ἐντόνως, κυρίως ἐκπαιδευτικῶς, ὑπὸ τὸν ἐκεῖ ἀκόμη ἐδρεύοντα Μητροπολίτην Ἀναστάσιον († 1965), Πρόεδρον τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

Τὸ 1945 ἐγκατεστάθη, ἕως τὸ 1951, εἰς Μόναχον, τὴν νέαν προσωρινὴν ἔδραν τῆς ἐν Διασπορᾷ Ρωσικῆς Συνόδου κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, ἀναπτύξας ὀργανωτικὴν καὶ φιλανθρωπικὴν δραστηριότητα.

Τότε, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Τζόρντανβιλ (Jordanville) Βιταλίου, μετέβη εἰς Ἀμερικὴν διὰ νὰ διδάξῃ εἰς τὸ νεοἰδρυθὲν Ὁρθόδοξον Σεμινάριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐντὸς τῆς ὁμωνύμου Μονῆς, Λειτουργικὴν, Ὁμιλητικὴν καὶ Καινὴν Διαθήκην. Τὴν 17.02.1952 ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ἡ διεύθυνσις τοῦ Σεμιναρίου.

Τὴν ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ 1953, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Συρακουσῶν τῶν Η. Π. Α. Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βιταλίου, ἐξελέγη τὸν Μάϊον τοῦ 1960 ὡς Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Τζόρντανβιλ, θέσιν πρὸ διετήρησεν ἕως τῆς κοιμήσεώς του. Τὸ 1961 ἀνυψώθη εἰς τὸν

βαθμὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 31.03.1976.

Ἦτο ἀσκητικός, ἐπιβλητικός, ἐξαίρετος κήρυξ τοῦ θείου λόγου, ἀκαταπόνητος συγγραφεὺς (τὰ ὀγκώδη ἔργα του εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν καὶ Ἑρμηνευτικὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τὴν Ὀμιλητικὴν, αἱ πολύτομοι συλλογαὶ ἄρθρων, κηρυγμάτων καὶ ὁμιλιῶν του, ὡς καὶ αἱ αὐτοτελεῖς μελέται του κ.ἄ. τὸ ἀποδεικνύουν), ἀκατάβλητος ποιμὴν, Γέρων Μοναχῶν, διδάσκαλος καὶ παιδαγωγὸς γενεᾶς κληρικῶν, δοχεῖον τῶν χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου.

Ἰδιαίτερος ἐνδιεφέρετο, ἔργῳ καὶ λόγῳ, διὰ τὴν καθαρότητα καὶ ἀκεραιότητα τῆς Ἀληθοῦς Πίστεως, τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας, παρακολουθῶν κατοδύνως, καὶ καταγγέλων εὐθαρσῶς τὴν διογκουμένην ἀποστασίαν τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων, οἵτινες ἐμπλεκόμενοι εἰς τοὺς πλοκάμους τοῦ Οἰκουμениσμοῦ καὶ τῆς συμπορεύσεως μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ συγχρόνου ἀποστατοῦντος κόσμου, ἀπεμακρύνοντο σταθερῶς ἐξ Αὐτῆς.

Ὡς θὰ διαπιστώσῃ καὶ ὁ ἀναγνώσης, τὸ παρὸν κείμενον, διακρίνεται διὰ τὸν ὁμολογιακὸν του χαρακτήρα καὶ τὴν ἄνευ περιστροφῶν γλῶσσαν τῆς Ἀληθείας. Ἡ ἐπικαιρότης τούτου εἶναι προφανής, ἂν καὶ ἐγράφη πρὸ δεκαπενταετίας, ἀποδεικνύον τὴν προφητικὴν διαίσθησιν τοῦ ἱεροῦ ἀνδρὸς καὶ τὸν ἅγιον ζῆλον του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διαφαίνεται καὶ εἰς ἄλλα θεοφώτιστα κείμενά του, ἐκ τῶν ὁποίων, χάριτι Θεοῦ, θὰ δημοσιεύσωμεν τινὰ ἐν καιρῷ.

* * *

ΜΕΧΡΙ πρό τιнос, αἱ ἔννοιαι καὶ οἱ ὅροι «Χριστιανὸς» καὶ «Ὁρθόδοξος» ἦσαν ἀναμφισβήτητοι καὶ σημαίνοντες.

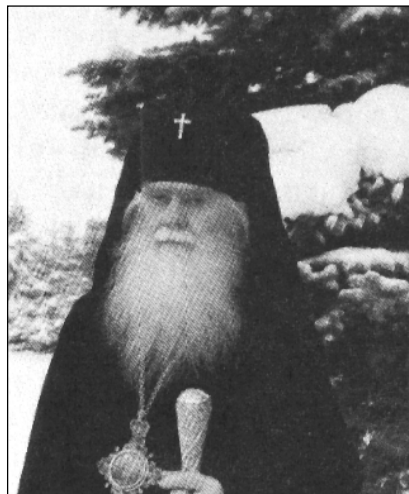
Τώρα, ἐν τούτοις, ζῶμεν εἰς χρόνους τὸσον δεινούς, τὸσον πεπληρωμένους ψεύδους καὶ ἀπάτης, ὅπου τοιαῦται ἔννοιαι καὶ τοιοῦτοι ὅροι δὲν μεταδίδουν πλέον κάτι τὸ σημαντικόν, ὅταν χρησιμοποιῶνται ἄνευ περαιτέρω διευκρινίσεως.

Δὲν ἀντανακλοῦν τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ ἔχουν γίνει μᾶλλον ἐτικέττες καὶ ἐξαπατοῦν.

Πολλαὶ κοινωνίαι καὶ ὀργανισμοὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας αὐτο-αποκαλοῦνται «Χριστιανικοί», ἂν καὶ δὲν ὑπάρχῃ τίποτε τὸ Χριστιανικὸν εἰς αὐτούς, ἐφ' ὅσον ἀπορρίπτουν τὸ πρωταρχικὸν δόγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ: τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως

πράττουν ἄρκεται ἐκ τῶν πολὺ προσφάτων αἰρέσεων (sects), εἰς τὰς ὁποίας τὸ καθ' αὐτὸ πνεῦμα τοῦ γνησίου Χριστιανισμοῦ, τὸ ὅποιον προκύπτει τόσον φυσιολογικῶς καὶ τόσον ἀβιάστως ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι ἐν πολλοῖς σχεδὸν ξένον.

Ἐσχάτως, ὁ ὅρος «*Ὁρθόδοξος*» ἔχει ἐπίσης παύσει εἰς μέγαλον βαθμὸν νὰ ἐκφράζη αὐτὸ ποῦ σημαίνει, διότι ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα ἔχουν ἀποστατήσει ἀπὸ τὴν γνησίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔχουν γίνεαι προδόται τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας, ἐξακολουθοῦν νὰ αὐτοαποκαλῶνται «*Ὁρθόδοξοι*».

Τοιοῦτοι ἀκριβῶς εἶναι ὅλοι καινοτόμοι, οἱ ὅποιοι ἀπορρίπτουν τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅλοι ἐκεῖνοι ποῦ ἀκολουθοῦν τὸ κατωφερὲς μονοπάτι τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὅποιοι προπαγανδίζουν διὰ κοινὴν προσευχήν, ἀκόμη καὶ διὰ λειτουργικὴν κοινωνίαν μὲ ἐκεῖνους ποῦ δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τοιοῦτοι ἀκριβῶς εἶναι οἱ «*ἀνακαινισταὶ*» (τὸ ὄνομα τῶν μελῶν τῆς «*Ζώσης Ἐκκλησίας*» ἐντὸς τῆς Ρωσίας, οἱ ὅποιοι καθωδηγοῦντο ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων τοῦ 1920), καὶ οἱ σύγχρονοι «*νεο-ανακαινισταί*», οἱ «*νεο-ορθόδοξοι*», (ὅπως μερικοὶ ἐξ αὐτῶν αὐτοχαρακτηρίζονται), οἱ ὅποιοι φωνασκοῦν περὶ τοῦ πόσον οὐσιαστικὸν εἶναι νὰ «*ἀνανεωθῇ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία*»· ἐπίσης ὁμιλοῦν περὶ πολλῶν εἰδῶν «*μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν*», ἡ ὁποία δῆθεν ἔχει περιέλθει εἰς «*ἀπολίθωσιν*» καὶ εἶναι «*έτοιμοθάνατος*».

Αὐτοὶ κοσκινίζουν τοιαῦτα πράγματα, ἀντὶ νὰ συγκεντρώσουν τὴν προσοχὴν των προσευχητικῶς ἐπάνω εἰς τὴν ἀληθῶς οὐσιαστικὴν ἀνανέωσιν τῶν ψυχῶν των καὶ τὴν ἐκ θεμελίων ἀνακαίνισιν τῆς ἀμαρτωλῆς των φύσεως ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας.

Αὐτοὶ ἐπιμόνωνς προκηρύσσουν ἔνωσιν μὲ αἰρετικούς, μὴ Ὁρθόδοξους, ἀκόμη καὶ μὴ Χριστιανούς. Προκηρύσσουν τὴν «*ένωσιν*»

τῶν πάντων», ἀλλὰ δίχως τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἢ ὅποια κάμνει μία τοιαύτην ἔνωσιν δυνατὴν.

Τοιοῦτοι, παραδείγματος χάριν, εἶναι εἰς τὰς ἡμέρας μας οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ὅποιοι εἰς τὸ παρελθὸν ἀνεγνώρισαν τὴν «Ζῶσαν Ἐκκλησίαν» εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ῥωσίαν ὡς νόμιμον καὶ τώρα ἀναγνωρίζουν τὸν Πάπαν τῆς Ῥώμης, ὡς τὴν «κεφαλὴν ὀλοκλήρου τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας», καὶ ἀκόμη ἀποδέχονται τοὺς παπικοὺς Λατίνους εἰς τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν, δίχως τὴν προτέραν ἔνταξιν αὐτῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τοιοῦτοι εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐμπράκτως συμμετέχουν εἰς τὴν οὕτω λεγομένην Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἢ ὅποια ἀγωνίζεται τόσον κραυγαλέως νὰ δημιουργήσῃ ἓνα εἶδος ψευδο-εκκλησίας, ἀπαρτιζομένης ἀπὸ ὅλας τὰς Ὁμολογίας ποὺ ὑφίστανται αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Τοιοῦτοι ἐπίσης, εἶναι πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι πλήρως πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ὑπηρετοῦν τοὺς ἀχρείους ἐχθροὺς Αὐτοῦ ἢ τοὺς εὐαρεστοῦν μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, βοηθοῦντες αὐτοὺς νὰ πραγματοποιήσουν τοὺς ἀντιχριστιανικοὺς σκοποὺς αὐτῶν εἰς ἓνα κόσμον, ὁ ὅποιος ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ποῖος θὰ τολμήσῃ νὰ μᾶς ἀρνηθῆ τὸ νόμιμον δικαίωμά μας νὰ μὴ ἀναγνωρίζωμεν τοιούτους ἀνθρώπους ὡς Ὁρθοδόξους, ἀκόμη καὶ ἂν αὐτοὶ ἠμπορεῖ νὰ ἐμμένουν εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, φέροντες ποικίλους ὑψηλοὺς βαθμοὺς καὶ τίτλους;

Ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν γνωρίζομεν, ὅτι δὲν ὑπῆρξαν ὀλίγοι αἰρετικοὶ ἢ ἀκόμη καὶ αἰρεσιάρχαι ὑψηλῶν βαθμῶν (ιερωσύνης), οἱ ὅποιοι κατεδικάσθησαν ἐπισήμως ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὰς θέσεις των.

Ἄλλὰ τί παρατηροῦμεν σήμερον;

Αὕτη, δυστυχῶς, εἶναι μία ἐποχὴ ἀπεριορίστων παραχωρήσεων καὶ πονηρῶν συναλλαγῶν, ὅπου ἀκόμη καὶ αἱ πλέον σκανδαλώδεις αἰρετικαὶ πράξεις ἢ δηλώσεις δὲν ἐνοχλοῦν κανένα.

Πολὺ ὀλίγοι ἀντιδροῦν ὅπως θὰ ἔπρεπε εἰς αὐτὴν τὴν ἀνοικτὴν ἀποστασίαν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ ὅσον διὰ τὴν καταδίκην

αὐτῶν τῶν νεοφανῶν αἰρετικῶν καὶ ἀποστατῶν, οὔτε κἄν νὰ τὸ σκεφθῆ κανεῖς.

Σήμερον τὸ πᾶν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς πάντας καὶ τίποτε δὲν ἀπαγορεύεται εἰς κανένα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς περιπτώσεις ὅπου κάποιος τραυματίζεται προσωπικῶς, δυσαρεστεῖται καὶ προσβάλλεται, καθὼς αἱ ἀνοησῖαι αὐτῶν (τῶν Οἰκουμενιστῶν) φανεροῦνται δημοσίως.

Ἦ, εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις κάτι τέτοιο εἶναι ἀσυγχώρητον! Ἀμέσως ἀπειλαὶ κἀμνον τὴν ἐμφάνισίν των, βασιζόμενοι εἰς ἐκείνους τοὺς λησμονημένους Κανόνας, οἱ ὅποιοι εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν θεωροῦνται «*πεπαιλωμένοι, ἀσυγχρόνιστοι καὶ μὴ ἀποδεκτοὶ*» εἰς τοὺς προχωρημένους, προοδευτικοὺς καιροὺς μας!

Αὐτὸ εἶναι τὸ εἶδος τῆς ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως, τῆς πραγματικῆς πνευματικῆς τερατωδίας, τὴν ὁποῖαν ἀντιμετωπίζομεν.

Ἡ ἀλήθεια προθύμως ἀγνοεῖται καὶ ἀναιδῶς παραμερίζεται, καθὼς ὁ διάβολος, μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν, ἐορτάζει τὴν θριαμβευτικὴν του νίκη καὶ χαιρεκάκως περιγελᾷ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποῖαν ἔχει ἐκτοπίσει καὶ ποδοπατήσει.

Εἶναι δυνατόν νὰ συμφιλώσῃ κανεῖς τὴν συνείδησίν του μὲ αὐτὴν τὴν σύγχρονον κατάστασιν; Ἦμπορεῖ νὰ κλείσῃ κάποιος τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ψεῦδη καὶ νὰ διάγῃ ἠρέμως, ὡσὰν νὰ μὴ βλέπῃ τίποτε λανθασμένον;

Μόνον ἄτομα, τῶν ὁποίων αἱ συνειδήσεις ἐπωρώθησαν ἢ πλήρως ἐχάθησαν, ἠμποροῦν νὰ πράξουν οὕτως.

Ἴδου διατὶ εἶναι περισσότερο ἀπὸ παράξενον νὰ ἀκούῃ κανεῖς μερικοὺς, ποὺ φαντάζονται ὅτι εἶναι ὀρθόδοξοι, νὰ ἀποκαλοῦν τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Διασποράς: «*Παλαιόπιστον*», «*σχισματικὴν*», «*ὀπισθοδρομικὴν*», «*μυστικίζουσαν*» καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς, ἀπλῶς ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν συμπορευόμεθα μὲ αὐτοὺς τοὺς καιροὺς καὶ δὲν τολμῶμεν νὰ παρεκκλίνωμεν εἰς τίποτε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν γνησίαν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, θεωροῦντες ἐπομένως ὡς ὑποχρέωσιν τῆς συνειδήσεώς μας νὰ καταδικάσωμεν αὐτὸ τὸ καθαρὸν καὶ ἀπροκάλυπτον κακὸν τῆς συγχρόνου ζωῆς, ποὺ ἔχει ἤδη διεισδύσει ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν πραγματικότητα, δὲν εἴμεθα ἡμεῖς σχισματικοί, ἀλλὰ

ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ πνεῦμα αὐτῶν τῶν καιρῶν καὶ οἱ ὅποιοι μὲ τὰς πράξεις των αὐτὰς ἀποκόπτονται ἀπὸ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀποστατοῦντες ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν, ἀπὸ τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων, τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἡ ὁποία ἐστήριξε τὴν οἰκουμένην...

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φανερῶς κατακρημνίζονται εἰς τὴν ἀποστασίαν, ἐντὸς τῆς ὀλεθρίας ἀβύσσου, μαζὶ μὲ ὅλον τὸν σύγχρονον κόσμον, ἐνταφιαζόμενοι εἰς τὴν ἀπομάκρυνσίν των ἀπὸ τὸν ζωοποιὸν Θεόν.

Ἐχετε ἀκούσει τοὺς ἐμπνευσμένους θεῖους λόγους τῶν Ἀποστόλων, σεῖς νεωτερισταί, ποὺ ἀποπειρᾶσθε νὰ παραμορφώσετε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ὅποιοι τόσον προθύμως καὶ μὲ τοιοῦτον ζῆλον συσχηματίζεσθε μὲ τὸν κόσμον αὐτόν, ὅσον πονηρὸν καὶ ἐλκυστικὸν καὶ ἄν εἶναι αὐτό;

Δεχόμεθα προθύμως τὴν κατηγορίαν σας, ὅτι εἴμεθα «*παλαιόπιστοι*», θεωροῦντες αὐτὸ τιμὴν εἰς τὴν παραδοσιακότητά μας· ἀλλὰ πῶς ἡ χριστιανικὴ σας συνείδησις συμμορφώνεται μὲ τὰς καινοτομίας σας, αἱ ὅποιαί ἀνατρέπουν οὐσιαστικῶς τὴν ἀρχαίαν γνησίαν πίστιν καὶ τὴν ἀκαινοτόμητον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ;

Ὁ Ἀπόστολος δὲν προειδοποίησε ὅλους τοὺς Χριστιανούς:

«Καὶ μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς ἡμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον» (Ρωμ. ιβ' 2);

Εἴμεθα «*παλαιόπιστοι*», ἀλλὰ ὄχι σχισματικοί, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀποκοπὴν ἀπὸ τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Εἴμεθα ἠνωμένοι μὲ τὴν Κεφαλὴν μας, μὲ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μὲ τοὺς ἁγίους Του Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, μὲ τοὺς Ἀποστολικούς Πατέρας, μὲ τοὺς μεγάλους Πατέρας καὶ Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ τοὺς μεγάλους Φωστῆρας καὶ στύλους τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας τῆς Πατρίδος μας, τῆς Ἁγίας Ρωσίας.

Ἄλλὰ σεῖς εἴσθε ἠνωμένοι μὲ κάποιους καινοτόμους, αὐτοδιοριζομένους διδασκάλους, τοὺς ὁποίους διαφημίζετε ὅπουδῆποτε τόσον ἀνόμως καὶ ἐπιμόνως, ὑποτιμῶντες καὶ κατὰ καιροὺς τολμῶντες ἀκόμη καὶ νὰ ἀσκῆσετε κριτικὴν τῶν γνησίων φωστήρων τῆς

Ἁγίας Ἐκκλησίας μας, οἱ ὅποιοι ἔχουν δοξασθῆ εἰς τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας τῆς εὐσεβείας καὶ θαυματουργοῦν διὰ μέσου τῆς δισχιλιετοῦς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα σχισματικός;

Ὅπως δὲν εἶναι ἐκεῖνοι (οἱ ὅποιοι παραμένουν) εἰς τὸ πνεῦμα τῆς παραδοσιακῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὴν γνήσιαν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπέρριψαν τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς εὐσεβείας, ἀκόμη καὶ ἂν ὅλοι οἱ σύγχρονοι πατριάρχαι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀλλάξει τὴν παραδοθεῖσαν πατερικὴν Ὁρθοδοξίαν, εἶναι μὲ τὸ μέρος τῶν δευτέρων, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ πλειονότης τῶν συγχρόνων καλουμένων Χριστιανῶν.

Πράγματι, ὁ Σωτὴρ Χριστός, δὲν ὑπεσχέθη αἰώνιον σωτηρίαν εἰς τὴν πλειοψηφίαν, ἀλλὰ ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον· ὑπεσχέθη αὐτὴν εἰς τὸ «*μικρὸν ποίμνιον*» Του, τὸ ὅποιον θὰ παραμείνη πιστὸν εἰς Αὐτὸν ἕως τέλους, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Ἐνδόξου καὶ Φοβερᾶς Δευτέρας Παρουσίας Του, ὅπου θὰ ἔλθῃ «*κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς*».

«*Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον*», εἶπε, θέτων πρὸ τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν μας τὴν φοβερὰν εἰκόνα τῶν ἐσχάτων καιρῶν τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τοῦ διωγμοῦ τῆς Πίστεως, «*ὅτι εὐδόκησεν ὁ Πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν*» (Λουκ. ιβ' 32).

Ἴδου διατὶ ὅλα ὅσα ἔχομεν προαναφέρει μᾶς ὠθοῦν εἰς τὸ νὰ ἐπανεξετάσωμεν τὴν ὀρολογίαν ποὺ εἶναι παραδεκτὴ κατὰ τὸ παρόν.

Εἶναι ἀνεπαρκὲς εἰς τοὺς καιροὺς μας νὰ λέγης μόνον «*Χριστιανός*»· τώρα εἶναι ἀναγκαῖον νὰ λέγης «*γνήσιος Χριστιανός*». Ὅμοίως εἶναι ἀνεπαρκὲς νὰ λέγης «*Ὁρθόδοξος*»· εἶναι οὐσιαστικὸν νὰ τονίζης ὅτι δὲν ἀναφέρεσαι εἰς καινοτόμον νεωτεριστὴν «*Ὁρθόδοξον*», ἀλλ' εἰς γνήσιον Ὁρθόδοξον.

Ὅλοι οἱ ζηλωταὶ τῆς γνήσιας πίστεως, ποὺ ὑπηρετοῦν μόνον τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἔχουν ἤδη ἀρχίσει νὰ πράττουν τοῦτο: καὶ ἐκεῖνοι εἰς τὴν Πατρίδα μας, ποὺ ὑποδουλωμένοι εἰς θηριώδεις ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ, ἀνεχώρησαν μέσα εἰς τὰς κατακόμβας, ὡσὰν τοὺς ἀρχαίους Χριστιανούς, ὅπως ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ

ἀδελφόν μας Ἰθνος, ὅπου οἱ «*Παλαιοημερολογῖται*», ὄχι μόνον ἀρνοῦνται νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀλλὰ ἀπορρίπτουν καὶ ὅλας τὰς καινοτομίας κάθε εἴδους. Αὐτοὶ διατηροῦν μίαν εἰδικὴν τιμὴν εἰς τὸν πρωταθλητὴν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας, Ἅγιον Μᾶρκον, Μητροπολίτην Ἐφέσου, χάρις εἰς τὴν σταθερότητα τοῦ ὁποίου ἀπέτυχεν ἡ ἀσεβῆς ἔνωσις τῆς Φλωρεντίας μὲ τὴν παπικὴν Ρώμην τὸ 1439.

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν εἰς Ε.Σ.Σ.Δ., οἱ λεγόμενοι «*Τυχωνῖται*», καὶ οἱ Ἑλληνες Παλαιοημερολογῖται, μεταξὺ τῶν ὁποίων δυστυχῶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καμμία ἐπικοινωνία, ἔχουν ἀρχίσει νὰ αὐτοαποκαλῶνται «*Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί*».

Εἰς τὴν αὐστηράν μας στάσιν ὑπὲρ τῆς γνησίας Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας τὸ μόνον οὐσιαστικὸν εἶναι νὰ ἀποφεύγεται ὅ,τιδῆποτε **προσωπικόν**, ὑπερήφανον καὶ ἐπιδεικτικόν, τὸ ὁποῖον ἀναποφεύκτως ὀδηγεῖ εἰς νέα σφάλματα καὶ ἐνδεχομένως ἀκόμη καὶ εἰς πτώσιν. Εἴμεθα ἤδη μάρτυρες πολλῶν τοιούτων περιπτώσεων.

Δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐπαινώμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλὰ τὴν γνησίαν καὶ ἄμωμον Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ φανατισμὸς δὲν γίνεται δεκτὸς ἐδῶ, διότι εἶναι ἰκανὸς νὰ τυφλώσῃ τοὺς πνευματικοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶναι ζηλωταὶ «*οὐ κατ' ἐπίγνωσιν*». Αὐτὸς ὁ τυφλὸς φανατισμὸς, ἀντὶ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν πίστιν, ἠμπορεῖ κάποτε νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ αὐτὴν.

Εἶναι σημαντικὸν νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἓνας γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανός, δὲν εἶναι ἀπλῶς κάποιος ποὺ ἀποδέχεται τυπικῶς τὰ Δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ ἓνα πρόσωπον, τὸ ὁποῖον - ὅπως διδάσκει τόσον ὁμορφα ὁ μέγας Ρώσος Ἱεράρχης Ἅγιος Τύχων τοῦ Ζαντόνσκ - σκέπτεται κατὰ ἓνα Ὁρθόδοξον τρόπον, αἰσθάνεται κατὰ ἓνα Ὁρθόδοξον τρόπον καὶ ζῆ κατὰ ἓνα Ὁρθόδοξον τρόπον, ἐνσαρκῶνων τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν ζωὴν του.

Αὐτὸ τὸ πνεῦμα, ἀσκήσεως καὶ ἀρνήσεως τοῦ κόσμου, ὅπως καθαρῶς ἐκτίθεται εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀποκρούεται ἀποτόμως καὶ ἀπροκαλύπτως ἀπὸ τοὺς νεωτεριστάς, τοὺς «*νεορθοδόξους*», οἱ ὅποιοι θέλουν εἰς ὅλα νὰ συμβαδίζουν μὲ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ κόσμου ποὺ κεῖται ἐν

τῷ πονηρῷ, τοῦ ὁποίου ὁ ἄρχων, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου, δὲν εἶναι οὐδεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν διάβολον (Ίω. ιβ' 31).

Τοιουτοτρόπως, δὲν εἶναι ὁ Θεὸς τὸν Ὅποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ εὐαρεστήσουν, ἀλλὰ ὁ «*ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου*», ὁ διάβολος· καὶ οὕτω παύουν νὰ εἶναι γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀκόμη καὶ ἐὰν αὐτοαποκαλῶνται ἔτσι.

Ἐὰν θεωρήσωμεν ὅλα αὐτὰ περισσότερον σοβαρῶς καὶ βαθέως, τότε θὰ ἴδωμεν ὅτι οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα καὶ ὅτι ὁ νεωτερισμὸς μὲ τὰς καινοτομίας του μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Χριστόν καὶ τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν Του.

Ἐὰς αἰσθανώμεθα φρίκην διὰ τὸ πόσον γοργῶς ἡ ἀποστασία ἔχει προχωρήσει, ἂν καὶ οἱ καινοτόμοι δὲν τὸ βλέπουν οὔτε τὸ αἰσθάνωνται, πολὺ περισσότερον καθὼς αὐτοὶ λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος εἰς αὐτήν.

Ἐὰς μὴ φοβώμεθα νὰ παραμείνωμεν εἰς τὴν μειοψηφίαν, μακρὰν ἀπὸ ὅλους τοὺς βαρύγδουπους τίτλους καὶ βαθμούς των.

Ἐὰς ἐνθυμούμεθα πάντοτε, ὅτι ἀκόμη καὶ ὁ Καϊάφας ἦτο εἰς Ἀρχιερεὺς τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, καὶ εἰς τί βάθη (κακίας) περιῆλθεν: εἰς τὸ φρικτὸν ἀμάρτημα τῆς Θεοκτονίας!

Καθὼς ζῶμεν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ποὺ ἔχει ἀποστατήσει ἀπὸ τὸν Θεόν, ἄς μὴ ἀγωνιζώμεθα διὰ εὐλογοφανῆ ἀνθρωπίνην δόξαν καὶ εὐφθνήν δημοτικότητα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ μᾶς σώσουν, ἀλλὰ μόνον νὰ συμπεριλαμβανώμεθα εἰς τὸ «*μικρὸν ποίμνιον*» τοῦ Χριστοῦ.

Ἐὰς εἴμεθα Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὄχι καινοτόμοι (νεωτερισταί)!

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 18-21/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1990, σελ. 204-209. Μετάφρασις ἐκ τοῦ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ζωή» (**Orthodox Life**), Τόμος 25, ἀριθ. 3, Μαΐου-Ἰουνίου 1975, σελ. 4-8.